

P. M. Marlon

Labirintus

A skorpió árnyékában

1. Amikor a kék szem megfakul

Peter Sabiensi nem akármilyen férfi volt. Egy kedves, türelmes, nyugalmat sugárzó, kék szemekkel megáldott férfi, kinek arcán végig ott ült egy halvány mosoly.

Immáron bő egy esztendeje, hogy a bánat horgonyzott le szívében, melynek helyét időnként a düh és a gyűlölet veszi át. Lelkét súlyos terhek nehezítik, melyek béklyóként gátolják az élet rögös útján. Zord külsővel szeli az utcákat, beburkolózva hosszas, arca minden rezdülését elrejtő, fekete szakála mögé. Szemeinek ragyogó kéksége pedig már alig látszik a tehetetlenségtől összeszűkülő szemhéjaktól. Vele szemben ülő barátja ellenben kisimult arccal szemléli a meggyötört férfit, s csak percek múltán töri meg a csendet.

- Rég láttalak.
- Rég jöttél.
- De most itt vagyok...

A túloldalról nem érkezik válasz, így némi szünetet követően ismét az elegáns, gondtalan arcú férfi szólal meg.

– ... Milyen érdekes, hogy röpke pillanatok átírhatnak olykor emberi sorsokat, máskor pedig évekig unalomban telnek a mindennapok!

- Az. Felettébb érdekes. Sok mindent átél az ember.
- Tudod, minden egyes szavadban csak a keserűség követhető nyomon.

– Te aztán ismered ezt az érzést, barátom.

– Hidd el, nem bántó szándékkal mondtam, csupán szeretném, ha túllépnél végre a múlton!

– A múlt minden nap kihat a jelenre, s így én sem válhatok már azzá, akivé...

A kék szemű férfi szavai könnyben hálnak el. Szemeiből kigördülő könnycseppjei átveszik a hatalmat ebben a teljes emberséggel megélt pillanatban a hangszálak képezte nyugodt, lágy, mégis férfias hangok felett.

Peter Sabiensi jó ember. Még ma is, fájdalomának soha el nem múló érzése közepette is képes a józanság nem könnyű terhét elviselni. Peter Sabiensi nem akármilyen férfi...

—□—

2002. Egy fiatal, ambiciózus bankár került a középpontba tekintettel szembetűnő tehetségére. Ez a feltörekvő fiatalember kifogástalan jellemvonásokkal rendelkezett, mindamellett egy kedves, türelmes, nyugalmat sugárzó, kék szemekkel megáldott férfi volt, kinek arcán végig ott ült egy halvány mosoly. Szemeiből áradó szenvedélyét ekkor még divatjamúlt, vastag keretes szemüveg tompította, ezzel is fokozva, s egyesekben elviselhetetlen kinná érlelve a szakmai féltékenységet.

Utóbbiak táborába tartozott Andreas Götzl is, aki nagyon unta már, hogy nem képes előre lépni a ranglétrán, s irigykedve szemlélte a körülötte sertepertelő, ifjonti hévvel száguldó fiatalokat.

Götzl úr anno tíz éves jubileumi munkaszolgálatának elismerése okán kapott egy kifejezetten szép oklevelet, némi pénzt és biztató kézfogást közvetlenül felette álló főnökétől egy cinikus mosoly kíséretében. Abban a pillanatban határozta el, hogy kellőképpen megjutalmazza majd semmibe se nézett lényét. A nagy dobás megvalósítása viszont sosem egyszerű feladat. Hogy a dolgok menetén csavarjon egyet, szüksége volt egy kivételes képességű társra. A rendkívüli Peterben fedezte fel a lehetőséget. Feje főként amiatt főhetett csupán, hogyan csalja lépre a fiatalembert. Nehéz kérdés, hiszen az iránta érzett bizalma éppen abból a tulajdonságából, a tiszta lelkiületéből fakadt, mely egyben gátolta is bárminemű törvénytelenység elkövetésében.

Ám a makulátlan jellemem mindössze egyszer kell nyomot hagyni, s az újabb és újabb kapaszkodót nyújt az egyre nagyobb és egyre csúnyább foltoknak.

—□—

Zöld szempár tapad Peter Sabiensi testére. Tulajdonosa egy kissé köpcös, hajrengeteggel már nem rendelkező, középkorú férfi. Egész nap figyel, de már nincs sok hátra, hogy lecsapjon áldozatára.

– Meghívlak vacsorára!

– Igazán kedves vagy, de rengeteg munkám van.

Götzl kifacsart mosollyal veszi tudomásul újbóli sikertelen közeledését a kékszemű felé, s görcsbe rándult gondolatok úszkálnak fejében. Két hét sem telik el azonban, mikor is egy elcsípett mondatfoszlány ragadja

magával, melyben Peter nemsokára esedékes születésnapjáról esik szó. Agya eleinte nem képes élni a helyzettel, az információ nem szül gondolatokat. Szinte kínzó fájdalommal éri az üresség, mígnem a tudatalatti megkönyörül gyarló lelkén, s fejből isteni szikra pattan ki. Ezt követően türelmetlenül várja a napokat, melyek számára csupán vonaglanak szemben a többséggel, akik érdek nélkül segítik Götzelt a meglepetés rendezvény megszervezésében, hiszen Peter Sabiensi egy mindenki által kedvelt, elismert ifjú, kinek kék szemei ártatlanságot szórnak szét.

A nagy napon már csak a csalétket kell ügyesen belógatni, hogy az áldozat gondolkodás nélkül ráharapjon. Ehhez sosem árt egy befolyásos emberrel való kapcsolat, kinek szava még egy ünnepi napon is parancssal egyenértékű. A bankigazgató épp ilyen személy, s Peter Sabiensi már halad is a kelepcébe hívó szava hallatán.

—□—

Meredeken felfutó szemöldökvonalak merednek egymásra kétségbeesetten. Tulajdonosuk nemkülönben tekint a körülötte állókra. Heves nevetés-ária, komoly hangvételő és el-elcsukló szavakból felhúzott mondat-tömegek fonják körbe. A vele szemben álló roppant modoros férfi saját kezeit mustrálva adja át a benne ősidők óta felgyülemlett gondolatokat. Tény, akadnak közöttük papírt és ceruzát kérelők is, de azokat nehéz kiszűrni a levegővételekkel alig megszakított monológból. A szónok kihasználja túlon túl udvarias, egy-